

بخش دوازدهم

از

ضد شورش

و

جنگ رهائی بخش ملی

***

در هر کاری که ما می‌کنیم ، اگر وضعیت ، خصلت و روابط آنرا با اشیاء و پدیده های دیگر در نیابیم ، نمیتوانیم قوانین مسلط بر آنرا بشناسیم و بدانیم که : چگونه بآن بپردازیم ، و قادر نخواهیم بود که آنرا به نواحس انجام دهیم.

از : سرهنگ چیا

این بخش (سیاسی - نظامی) است!

کمین های نابود گرانه :

نظریه برتری کمی دشمن ، و تهیه و تدارک و تجهیز آتش ، گشایش جبهه های جدید بمنظور متفرق و پراکنده کردن و از پای درآوردنش ، کافی بنظر نمیرسد.

باید این تفرقه و پراکنده کردن را با عملیات نابود گرانه منظم و پی در پی دسته های ضد چریک یا گریلا " مامور برنامه ذله کردن و بستوه آوردن " تکمیل کرد. برای رسیدن باین مقصود ، باید از هر موقعیتی که ابتکار عمل ، و یک برتری نسبی را عرضه میکند مانند : کمین حد اکثر استفاده را بعمل آورد. فقط بدینگونه است که قادر خواهیم بود که : نیرو های خود را ذخیره کرده و به حفظ عمل متفرق و پراکنده کردن مداوم (نیروهای دشمن) توفیق یابیم ، یعنی (اصل ذخیره کردن " نیروی " خود و نابود کردن " نیروی " دشمن که پایه کلیه اصول نظامی است) .

نظریه اینکه برنامه ذله کردن و بستوه آوردن ، محور تاکتیکی ضد چریک را تشکیل میدهد ، تنها شیوه قراردادی که قادر به نابود کردن آنست ، یعنی کمین نابود گرانه باید محور تاکتیکی واحد چریکی یا گریلائی را تشکیل دهد.

کمینهای عقب زنی و ذله کردن و بستوه آوردن باید بمثابه تاکتیکهای کمی یا اضافی تلقی گردد . و قتیکه بر اثر نا کافی

نبودن تجهیزات یا اشتباهات رهبری ، اشکال کمی بر کمین نابود گرانه مقدم و مسلط میشوند ، **در اینحال** : مبارزه مسلحانه در یک عقب نشینی پایان نا پذیر خود به پائینترین حد دفاع استراتژیکی یعنی : (ادامه حیات) سقوط خواهد کرد. (**هما نظریه جنبش رهائی بخش ما امروزه بر اثر اشتباه رهبری به " ادامه حیات " مبتلاء و گرفتار است**) .

بنا به قانون تکامل : رهائی خلقها امری اجتناب نا پذیراست . لیکن ، جنگ " ملی و انقلابی " نه تنها میتواند به

شکست منجر شود ، بلکه در گذشته هر جا که احزاب و سازمانهای پیشاهنگ ، مبارزه را بطور نادرست سازمان داده - ویا رهبری کرده اند ، با شکست مواجه شده است . **نه یکبار بلکه بارها** ، پیشآمدهای مخالف در قطع کردن راه امکاناتی سهیم شده اند که بعنوان مرحله مقدم بر انجام و تکمیل ضرورت تلقی گردیده بود .

بعبارت دیگر : هر جنبش " ملی و انقلابی " بعنوان مثال همانطوریکه بوضع امکانات مثبت پیروزی نیروهای " ملی و انقلابی " را با خود به همراه دارد ، بهمین اندازه ، حامل امکانات منفی پیروزی نیروهای ارتجاع نیز میباشد .

بهر تقدیر ، غالباً لازمست در زمینه مسائل نظامی ، بمنظور تنظیم استراتژی و تاکتیکی که برای یک مدت معین باید مورد تصویب قرار گیرد ، بانجام محاسبات تقریبی مبادرت ورزید . **فی المثل وقتیکه سؤال که : 1 - جنگ چریکی یا گریلائی تا چه مدت در کردستان باقی ودوام خواهد یافت ؟ ، 2 - شکل عمده عملیاتی آن چیست ؟ ، جواب می دهیم :** تا وقتیکه رشد نیروهای توده ای امکان یک جنگ جنبشی را فراهم آورد .

ما میتوانیم برای پاسخ باین سؤال " **تا چه مدت ؟** " ، مثالهای بیشماری ارائه دهیم ، زیرا که : مسائل نظامی در رهبر عملیاتی ، بهم مربوط و وابسته اند . در زمینه سیاست " ملی و انقلابی " نیز بهمین شکل مطرح میشود ، زیرا که : جنگ خلقی یک پدیده " ملی و اجتماعی " کاملاً سیاسی - نظامی میباشد .

یک فرد کردستانی مانند هر انقلابی دیگر کرده زمین میتواند از خود سؤال کند که : رهائی این سرزمین تا چه مدت به بطول خواهد انجامید ؟ . او میداند که زمان بنفع جنبش رهائیبخش " ملی و انقلابی " کار میکند . **البته در صورتیکه 1 - فشار مبارزه ، 2 - اراده جنگیدن در میان توده ها ، ثمره اوضاع و احوال خاص ویک رهبری صحیح را ایجاد و به منصفه ظهور برساند .**

تا فرارسیدن این لحظه ، اندیشه و توجه هر فرد کردستانی ، بر روی : **1 - شرائط " عینی و ذهنی " ، 2 - زمان تاریخی ، 3 - روابط متقابل نیروهای " ملی و بین المللی " و غیره متمرکز میگردد .**

البته ارزیابیهای متفاوتی میتواند وجود داشته باشد ، اینکار ممکنست : **10 - 20 سال ، 50 سال** وحتی یک قرن و بیشتر بطول انجامد . ولی مسئله اساسی (**برای او**) ، شناختن یا پیش بینی کردن طول زمان یک جنگ درازمدت در یک یا چند بخش از کردستان " **تجزیه شده** " بشمار نمیرود . **برعکس** ، پی بردن به علت این امر فوری و حیاتی است که : **1 - چرا ما هنوز در بی معنی ترین سطوح این مرحله جنگ " ملی و انقلابی " قرار داریم ؟ ، 2 - موانع رشد و توسعه جنبش رهائیبخش در کردستان چیست ؟ ، 3 - آیا دلایل کم اهمیت تر و کمبودهایی وجود دارد که فقدان دینا میسم و تمایل این جنبش مسلحانه را به حال (**مزمین**) در آمدن را توجیه کند ؟ ، . . . و **بالاخره** ، مسائل مطرح شده بر اثر این تمایل طبیعی به رکود و سکوت میتواند با نزاع ها - و کشمکش های (**درونی و بیرونی**) احزاب و سازمانهای رهبری کننده از بین برد - و راه حل واقعی برای آن پیدا کرد ؟ .**

همانطوریکه قبلاً " در نوشته هایم " بدان اشاره کرده ام ، این امر آنچنان در پیچ و خم های ادراکی گم شده است که حتی نمیتوان آنرا توجیه کرد - و توضیح داد . و (**نتیجه اینکه**) در وضع موجود جنبش رهائیبخش ما یک شرط سا - ده الزاما متصل به (جنگ درازمدت) را مشاهده میکنیم .

بعبارت واضحتتر : وقتیکه هیات رهبری یک جنبش " چریکی یا گریلائی " اتخاذ نا چیزترین تصمیمات را در انحصار خود نگه میدارد ، از فعالیت واحدهای مسلح - و گسترش سازمانهای مخفی خود ممانعت بعمل میآورد ، وانزوای واحد های چریکی را با هم و با شهرتشدید میکند ، **بویژه** ، وقتیکه مسئولیت واحد های " پیشمرگه یا گریلائی " را کس ویا کسانى عهده دار میگردند که با الفبای اصول و فنون جنگ اعم از " جنگهای منظم یا غیر منظم " بیگانه و در تضادند . . . و **بالاخره** ، اگر توجه کنیم که نا چیزترین مشورت ها غالباً ماهها وقت میطلبد ویا قربانی کردن تماس ها و روابط ها را متوقع است .

خلاصه اینکه : چنین بنظر میرسد تا زمانیکه وحدت جنبش های پارتیزانی یا گریلائی حاصل نشده است - حتی اگر هدف استراتژیکی مشترک بعوض (خودگردانی ، خودمختاری ... و بالاخره ، فدرالیزم ، بدست گرفتن قدرت " استقلال ") هم وجود داشته باشد ، یک استراتژی واحد و متمرکز برای کلیه نیروهای (ملی و انقلابی) بوجود نخواهد آمد.

اثرات و نتایج این در هم ریختگی و پراکندگی (جنبش یا جنبش های مسلحانه چریکی) در جریان کلی مبارزه ، همچنین در روابط سازمانی هر جنبش چریکی یا پارتیزانی ، بسختی و ناگواری بوسیله توده ها - و مبارزین آن احساس خواهد شد.

ولی اگر خصلت واقعی یک " جنگ درازمدت " فقدان رشد صعودی را توضیح نمیدهد ، راه حل برای خروج از بی حرکتی و سکون ، بنظر میرسد که از مسئله فرماندهی - که قبلا به توضیح آن پرداخته ام در میگذرد ، **در اینحال** لازمست که کاوش را در جهات دیگری دنبال کنیم . **زیرا که :** منطقی کردن شهادت و مفهومی بخشیدن به فدا کاری و از خود گذشتگی ، دارای اهمیت است.

وظیفه مبارزین " ملی و انقلابی " ما این نیست که منتظر بمانند تا تغییر رژیم ها بر اثر معجزه بوقوع بپیوندد - و جنبش رهائیبخش ما در کردستان تحقق پذیرد ، بلکه اینست که حد اکثر استفاده را از آنچه که این تغییر بنفع ما بوجود میآورد بیرون بکشند.

در اولین گامهای استراتژیکی ، ما نه برای این می جنگیم که با دشمن بر سر برتری مطلق مشاجره کنیم ، و نه شرایط را برای او فراهم نمائیم که موجودیت واحدهای " پیشمرگه یا گریلائی " را مورد مخاطره قرار دهد . برتری مطلق محصول " ابتکار عمل " است . اشکال عملیاتی غافلگیری بنوبه خود ابتکار عمل را عرضه میکند که میتواند " برتری را حاصل نماید " . بخاطر همین امر است که معمولا برتری نیروهای حاضر نسبی است مگر زمانی که یکی (از دو طرف) پیروز آید در رأید.

واحد چریکی یا پارتیزانی به این اصل نظامی تکیه میکند که موقعیتهای ویژه مانند کمین ، برتری را از آن خود کند ، و ضد چریک ، برای حفظ کردن برتری به موقعیت قبل از تماس دائمی متوسل میشود . در واقع در اینجا مانند کلیه موقعیت های جنگی ، نمایش قدرت برای بدست آوردن ابتکار عمل بچشم می خورد.

بنا بر این : نفس ابتکار عمل لازم و ضروریست - وبدون آن ، هیچ جنگ چریکی یا گریلائی نمیتواند به زندگی خود ادامه دهد.

تا وقتی که ما " جنگ مین ها " را در میان واحدهای پیشمرگه یا گریلا در کردستان مورد عمل و گسترش قرار نداده ایم این بمنزله (کم بها جلوه دادن و کم بکار گرفتن مشوش کننده عمل غافلگیری) خواهد بود . ما هنوز پی نبرده ایم که کمین نابودگرانه بمثابه محور تالیکی جنگ چریکی بشمار میرود - و همین امر بدشمن امکان داده است که برنامه ذ له کردن و بستوه آوردن ... و بهمهراه آن : ابتکار عمل را سالم و دست نخورده حفظ کند .

در مقابل دشمنان قوی و متشکل ، مبارزه جنبش گریلائی یا پیشمرگه با نیروهای مجزا و متفرق شده اش - نه بخاطر اختلافات استراتژیکی شان " خود گردانی ، خودمختاری ... و فدرالیزم " ؟ بلکه بخاطر شیوه رهبری شان ، محروم از ابتکار عمل وید رهبری شده و سربسته سنگ خوردن است . **در نتیجه** یا آن مبارزه جنبش چریکی را به عقب می راند و یا اینکه این امر را با خصلت جنگ درازمدت قاطی کرده - و خواهد کرد.

حتی اگر مجبور شویم که حرفهای قبلی خود را تکرار کنیم ، لازمست که تذکر دهیم که : (کم بهاء دادن و کم بکار گرفتن ابتکار عمل ... و ضعف تاکتیک است که دست های نیروهای اشغالگر را باز میگذارد ، و او را آسیب ناپذیر و شکست نا پذیر می نمایاند.

چه فایده که فقط رهبران جنبشهای ما به این آسیب پذیری و شکست نا پذیری اعتقاد نداشته باشند ، در حالیکه خلق کرد از آن رنج میبرند - و در حالت انتظار بسر میبرند . در آنجائیکه اعتقاد یقین به پیروزی وجود ندارد ، پیروزی کامل

وجود نخواهد داشت. **این اضطراب** : نیروهای پیشآهنگ یا پیشآهنگان را در بخشهای " تجزیه شده " سرزمین ما را دربرمیگیرد ، که الزاما باید به درهم شکستن مرزهای مصنوعی (**استعماری**) - در آنجائیکه مبارزه مسلحانه جریان دارد ، در آن جائیکه هنوز بوجود نیامده است ، منتهی شود.

غالبا کمکهای اعطائی؟! به قیمت قبول یک رهبری نا مرئی پذیرفته میشوند. در اینحال نیازی نیست که به اندیشههای دور دراز فرورویم ، یا دست بدامن عالمان غیب و معجزات بشویم ، تا مصائب و بلاهای آینده - و حال ، یک چنین کمکهایی را پیش بینی کنیم.

زیرا : بدنبال آن ، خصلت متغییر سیاست ، روابط فرصت طلبانه و در عین حال اجحاف گرانه اش را در زمینه های مختلف جنبش بخودی خود ظاهر خواهد ساخت. **در اینحال** ؛ هدفها و وسیله ها بطور مداوم و متقابلا به فساد و تباهی و... به شکست و نا کامی خواهند گرائید.

بهمین خاطر است که : به معنای دقیق کلمه اعتبار یک جنبش (**ملی و اجتماعی**) فقط باید به یک مصالحه (ملی و اجتماعی) پاسخ گوید ، و هرگونه سازش دیگری که رهبری و امور خاص آنرا دربرگیرد ، از یک طرف بمعنای این است که خود را به چیز یوچ و ابلهانه دلخوش نماید و از طرف دیگر پیشاپیش خود را به حلق آویز شدن (**انتحار**) محکوم کند.

با وقوف و آگاهی بر اینکه : اگر " اولیها " خریده شدند ، " دومی ها " فتح شوند ، " سومی ها " ساخته میشوند می شوند ؛ ، میتوان پی برد که جنبش یا جنبشهای ما ، کاری جز این نخواهند که پروسه رهائیبخش را به نحو درناکی و اسف انگیزی کش دهند.

و قتیکه یک جنبش چریکی یا پارتیزانی باتکاء امکانات خود : به توده ها نشان میدهد که " ضد چریک " آسیب پذیر است ، نه تنها میتوان اورا به مبارزه طلبید ، همچنین میتوان نه فقط بطور استثنائی بلکه هر بار که در کوره راه ظاهر شود - و یا در جاده ائی دست به حمله بزند ، مزه شکست را به اوچشانند.

و قتیکه یک جنبش پارتیزانی یا گریلائی به توده ها نشان دهد که : از همین آغاز میتواند امکانات پیروزی را مورد بررسی قرار داده. . . و در اینحال خواهد توانست بر روی عضوگیری کیفی و افزایش طرفداران خود حساب کند ، در اینهنگام ، با توجه به موقعیت (**ملی و اجتماعی**) قابل انفجار در مقیاس سراسری ، بسیج اقشار و طبقات مردم نابود نشدنی و شکست نا پذیر خواهد بود. در این فاصله اقلیتی همچنان به پذیرش شرائط موجود خود ادامه خواهند داد ، زیرا که : امکانات تغییر آنرا مشاهده نمیکند. مثلا بکرات دیده شده ، و قتیکه پیشمرگه ها یا گریلا ها میخواهند پول آذوقه های خریداری شده را پرداخت کنند ، روستائیان اغلب به آنها پاسخ میدهند : (نه دوستان پرداخت آن هیچ لزومی ندارد)... ولی به این شرط که : بهمان شدتی که در شش ماه پیش به آرتش ضربه زدید ، دوباره به اوضربه بزنید. چیزی که روستائیان از پیشآهنگ یا پیشآهنگان " **ملی و انقلابی** " طلب میکنند اینست که : برایش اثبات کند که شکست " دشمن " یک چیز آئی و زود گذر نیست ... (برایش اثبات کند که : تعهد و سهم شدنش در مبارزه بی ثمر و بی حاصل نخواهد بود) . . . . . **ادامه دارد**

Chia.rabii@yahoo.com

مالمو سوئید

